

Adio, MOG

Text și ilustrații de
Judith Kerr

Traducere din engleză de Luminița Gavrilă

Mog era obosită. Era moartă de oboseală.
Capul ei era mort de oboseală.
Lăbuțele ei erau moarte de oboseală.
Chiar și coada ei era moartă de oboseală.
Mog se gândea: „Vreau să dorm la nesfârșit“.
Și asta a și făcut.
Dar o părticică din ea a rămas trează
să vadă ce se va întâmpla pe urmă.

Pe urmă s-a întâmplat că toți au început să plângă.
– Oh, de ce a trebuit să moară Mog? plângea Debbie.
– Era atât de simpatică, plângea Nicky.
– Păi, era foarte bătrână, spunea doamna Thomas.
Apoi și ea a început să plângă.
Chiar și domnul Thomas plângea. Zicea:
– Era animalul nostru de companie.
O să ne fie dor de ea.

„Păi, sigur că o să le fie dor de mine“, se gândea Mog.
„N-o să se descurce fără mine.
Dar au mare dreptate – eram foarte simpatcă.“

După aceea, o vreme nu s-a mai întâmplat nimic.
Debbie și Nicky vorbeau despre ea.
– Ții minte cum își lăsa coada să atârne
în fața televizorului? zicea Nicky.
„Așa, vrei să zici?“ se gândea Mog.
Dar lumina televizorului trecea prin ea.

– Se urca în paturile noastre, spunea Debbie.
„Și uite! Mă urc și acum!” se gândea Mog.
Dar nimeni nu se uita la ea.
Mog se gândea: „Înseamnă că ei nu pot să mă vadă”.

Apoi, într-o bună zi, în casă a apărut un pui de pisică.

Doamna Thomas a spus:

– Mama lui n-a mai putut să aibă grijă de el și-am zis că vom avea noi. Va fi noul nostru animăluț de companie.

Mog s-a gândit: „Pisoiul ăsta e foarte mic“.

– Ești sigură că e destul de mare? a întrebat domnul Thomas.